

Varsel, ikke er bosiddende paa Færøerne og selvfølgelig ikke vil kunne have nogen Nytte af at faae det omhandlede Varsel, saaledes vilde det i mange Tilfælde kunne medføre overmaade megen Besværlighed og Befrustning at give Udenbyeseierne det i Paragraphen ommeldte Varsel. Naar det derimod i Loven er fastsat, at den, der for vedkommende Udenbyeseier bestyrer Jorden, uden videre skal ansees befuldmægtiget til at handle paa dennes Vegne, antager Amtmanden, at Eieren nok vil vide at træffe de fornødne Foranstaltninger til at stikke sig mod Forurettelse. Ligesledes har Amtmanden formeent, at det vilde være urigtigt i Loven at gøre det til Pligt for Syssemanden at underrette Landsfogden om den paatænkte Udfiftning, i Særdeleshed da denne dog ifølge Bestemmelsen i § 4 vil kunne foretages uden Syssemandens Mellemkomst, men at det Naturligste vilde være, at det i Fæstebrevet blev gjort til Pligt for Fæsteren at underrette Godsbestyrelsen om Udfiftningen, inden denne iværksættes, dersom det overhovedet maatte ansees nødvendigt, at Bestyrelsen erholdt nogen saadan Underretning.

Uagtet hvad der saaledes af Amtmanden er anført imod den af Lagtinget foreslaaede Tillægsbestemmelse, skjønnes det dog ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at forkaste denne. Eiendommenes Udfiftning maa nemlig antages at interessere de paagjældende større Rodseiere i en saa væsentlig Grad, at den ei bør foretages uden deres Vidende, og den Uleilighed, som ved den af Lagtinget foreslaaede Bestemmelse muligen kan forvoldes Syssemanden, bør formeentligen ikke komme i Betragtning, ligesom det ogsaa synes at være mere hensigtsmæssigt at paalægge Syssemanden at meddele Landsfogden den omhandlede Underretning, naar Staten er lodtagen i Jorden, end at overlade dette til Fæsteren, der ofte kan være efterladt og i Reglen er ufrikyndig. Dertil kommer, at Tilfidsfattelsen af et saadant i Fæstebrevet givet Paalæg ikke vilde medføre Ugylldigheden af den foretagne Udfiftning, og Staten vilde da være affaaen fra at gøre de Grindringer, hvortil der ellers maaskee kunde være Anledning. Derimod vil

Forfømmelsen af Syssemanden i saa Henseende gjøre Forretningen ugyldig.

Forfaavidt Amtmanden har anført, at naar Eieren ikke er bosat paa Færøerne, vil han ikke have Nytte af at faae Underretning med 14 Dages Varsel, maa det bemærkes, at den Paagjældende i saadant Tilfælde i Almindelighed vil have en Befuldmægtiget paa Færøerne, der da formeentlig bør indvarsles i hans Sted, og man har derfor foretaget den Forandring i Paragraphens Redaction, at der efter Ordet: „Eieren“ er tilføjet: „eller, saafremt han ikke opholder sig paa Færøerne, hans Befuldmægtigede“, ligesom man ogsaa for større Tydeligheds Skyld ifødet for Ordet: „derom“ har sat: „om Sagens Foretagelse ved Grandeskævne“.

ad § 6.

Efter Amtmandens oprindelige Udcast havde allerede Halvdelen af dem, der ere lodtagne i den paagjældende Have, den i denne Paragraph omhandlede Ret. Lagtinget fandt imidlertid Betænkelighed ved en saadan Bestemmelse, da den større Bestøder, der er Medeier i den samme Have med mange mindre Rodseiere, let derved vilde kunne blive uheldigt stillet; men paa den anden Side troede Thinget ikke at burde tillægge Eiendomsbestøddelsen en større Indskyldelse i den omhandlede Henseende end den i Paragraphen foreslaaede, da der i det Følgende gives andre Garantier for en overskillet Udfiftnings Fremme.

ad §§ 7—10.

Commissionens Hverv skal ifølge disse Paragrapher væsentligen bestaae i at afsjøre, om Udfiftning af nogen Deel af Haven bør finde Sted og, i bekræftende Fald, paa hvad Maade og under hvilke Bilkkaar. For at kunne afsjøre dette, vil det være nødvendigt, at Commissionen paa selve Stedet undersøger samtlige Forhold, og der bør derfor billigtvise tilstaaes Commissionens Medlemmer fri Befordring frem og tilbage foruden et passende Bedertag for deres Uleilighed. Amtmanden havde i denne Henseende foreslaaet, at Bedertaget skulde fastsættes til 1 Rd. om Dagen, hvori da tillige skulde være indbefattet Godtgjørelse for Besor-